

РЕШЕНИЕ

№ 1848

гр. София, 21.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 21.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11893** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 145 и следващите от АПК, във връзка с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на М. Х. О., [дата на раждане], гражданин на А., с ЛНЧ [ЕГН], против Решение № 18043/24.11.2023 г. на председателя на ДАБ при МС, с което е постановен отказ да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут. Иска се от съда да постанови отмяната на решението като неправилно и незаконосъобразно по подробно изложени правни съображения. Счита, че административният орган не е обсъдил всички относими към случая факти.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен не се явява, не изпраща представител.

Ответникът – председателя на ДАБ при МС, не се представлява, не изразява становище.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена се представлява от прокурор Д., който излага становище за неоснователност на жалбата и в тази връзка моли съда да отхвърли същата, като потвърди оспорения административен акт.

Административен съд - София град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано молба за предоставяне на статут, вх. № ВР - 13 - 3129/22.08.2023 г. от М. Х. О., [дата на раждане] в [населено място], А., гражданин на А., етническа принадлежност - таджик, религиозна принадлежност: мюсюлманин - сунит, семейно положение - неженен, ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни са установени въз основа на подписана декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

В интервю с рег. № УП - 13173/15.09.2023 г., чужденецът посочва, че е напуснал А. в началото на 2022 г. нелегално за П.. Преминал транзитно през страната и влязъл нелегално в И., а оттам - в Турция. Заявява, че се установил в [населено място], където живял около година и половина, с намерение да продължи пътя си към Европа. Сочи, че в [населено място] работел в хлебопекарна, но парите му не стигали за семейството му в А., където ги изпращал. Възнамерявал да тръгне към Европа, за да води по-добър живот. Заявява, че е влязъл нелегално в България през месец април 2023 г., с намерение да продължи пътя си към С. и да стигне до Германия, но бил задържан от полицията и отведен в СДВНЧ.

Видно от постъпилото в ДАБ-МС писмо № М-6-2802 от 16.08.2023 г. от ДАНС, заведено в ДАБ при МС с вх. № 2-111 от 17.08.2023 г., съдържащо информация, че са налице основания да се счита, че М. Х. О. представлява заплаха за националната сигурност. С писмо рег. № М-23837, екз. № ед от 10.11.2023 г. на ДАНС, заведено в ДАБ при МС с рег. № УП - 13173/13.11.2023 г., е отбелязано че ДАНС възразява да му бъде предоставена международна закрила в Република България.

От приложената по делото заповед рег. № УРИ: 5377з-1279-14.07.2023 г. на ОД на МВР - С. З., се установява, че на афганистанския гражданин е наложена принудителна административна мярка, „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“.

От административната преписка се установява, че жалбоподателят е роден и израснал в [населено място], А.. По време на интервюто споделя, че и към момента там продължават да живеят неговата майка, сестра му и четиримата му братя. Двама от братята му са женени, сестра му е омъжена. Баща му е починал. Молителя заявява, че не притежава документи за самоличност в себе си, а в А. му е издавана единствено лична карта. В допълнение посочва, че там разполага и с документи за завършено образование. В хода на интервюто заявява, че не е имал проблеми в официалните власти в държавата си по произход. Спрямо същия не е имало посегателства. Не е политически ангажиран. Твърди, че е напуснал държавата си по произход заради талибаните, тъй като същите не се отнасяли добре с народа си, жалбоподателят не се чувствал свободен. Молителят твърди също, че никога не е имал лични срещи и проблеми с талибаните. Допълва още, че в А. животът е труден, няма работа и пари.

От така изложеното от молителя по време на проведеното интервю, административният орган е приел, че спрямо афганистанския гражданин не е

осъществено, визираното в ЗУБ „преследване“, релевантно за предоставяне на статут на бежанец, както и че от материалите по административната преписка не може да бъде направен извод за осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В тази връзка е посочено, че не са налице субективния и обективния елемент на предвиденото в посочената законова норма понятие „основателни опасения от преследване“. Прието е още, че предвид бежанската история на чужденеца не са налице и предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Посочено е, че спрямо Инамулах М. Я. не е налице заплаха поради ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход. В тази връзка в хода на административното производство е приета и обсъдена в решението на Интервюиращия орган при ДАБ при МС, Справка на Дирекция „Международна дейност“, ДАБ-МС. Същата е подробно обсъдена от административния орган в оспорения административен акт, като е прието, че с оглед общата обстановка в А. спрямо молителя не съществува реален риск от тежки посегателства по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.

Решаващият орган е приел, че мотивите, обуславящи желанието на кандидата да получи статут не попадат в предметния обхват на ЗУБ. Решаващият орган е приел, че общата обстановка в А. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на причините, изброени в чл. 8, ал. 1 на ЗУБ. Според административния орган, жалбоподателят не е направил обосновани твърдения за осъществено спрямо него или семейството му преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително и международни организации, като същите не могат да предоставят закрила срещу преследване. Изложените мотиви и факти по време на интервюто също не представляват основания за получаване на статут на бежанец. Причините за напускане на страната по произход са от личен характер, спрямо заявителя няма осъществено преследване, нито съществува риск от бъдещо такова. В хода на административното производство, административният орган не е установил факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на жалбоподателя. Анализът на фактическите обстоятелства, както и изявленията на чужденеца по време на проведеното интервю налагат извода, че в конкретния случай не става въпрос за лице, нуждаещо се от международна закрила, а за мигрант.

Решаващият орган е приел, че не са налице и предпоставките за представяне на хуманитарен статут, тъй като жалбоподателят не е бил принуден да напусне А. поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне. Административният орган е счел, че в случая спрямо него не е налице заплаха, поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата и по произход. Приел е, че посочените лични мотиви на жалбоподателя не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставяне на статут по чл. 9, ал. 1 ЗУБ.

Както се посочи по-горе, в обжалваното решение е обсъдена подробно актуалната обстановка в А., както и е съобразено тълкувателно решение на Съда на европейските общности по дело № С-465/2007 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 84, ал. 2 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 от АПК), на основанията, посочени в чл. 146 АПК, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на ЗУБ – Интервюиращ орган при агенцията. При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Правилен и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материално-правно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. В разглеждания случай, от изявленията на жалбоподателя е видно, че същият не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение. По време на проведеното интервю, чужденецът излага твърдения, от които може да бъде направен извод, че той е икономически мигрант, а не бежанец, че действителната причина за напускането на страната му по произход е по-добър стандарт за живот.

Съдът намира, че събраните в съдебното производство доказателства, включително данните от проведеното интервю, при приложение на глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец, издаден от службата на Върховния комисариат на ООН за бежанците, сочат на извод, че жалбоподателя е мигрант (лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде), а не лице, търсещо закрила поради обстоятелствата по чл. 8, ал. 1 ЗУБ. От анализа на фактическите обстоятелства по делото, както и от изявленията, респективно действията на жалбоподателя в хода на административното производство, противоречивата му бежанска история, правилно административният орган е приел, че действителният мотив на

жалбоподателя за напускане на страната му по произход е свързан единствено с това да се установи в държава с по-висок стандарт на живот и по конкретно държава в 3. Европа, а именно Б.. Поради това, законосъобразно е прието от административния орган, че спрямо Инамулах М. Я. не са налице предпоставките, предвидени в чл. 8 от ЗУБ относно предоставяне на статут на бежанец в Република България.

Съдът счита, че не са налице предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Съгласно чл. 9 от ЗУБ, такъв статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки заплахи срещу живота или личността му, като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. В случая не е налице никоя от тези хипотези на цитираната правна норма. При разглеждането на този въпрос, Съдът съобрази Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за „посегателство“ в чл. 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, обхващащо една по - обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, а не определено насилие. Освен това, тези заплахи са присъщи на обща ситуация на "въоръжен вътрешен или международен конфликт", какъвто в случая не се установи.

Съгласно посоченото решение на СЕС, чл. 15, буква в) от Директивата във вр. с чл. 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. В случая не съществуват такива сериозни и потвърдени основания. Следователно това не доказва по безспорен начин наличието на предпоставките по чл. 9 от ЗУБ.

В нормата на чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила,

конкретно предоставяне на хуманитарен статут.

Съгласно общото правило на чл. 35 от АПК, решението е издадено при изясняване на обстоятелствата от фактическа страна. Датата, към която следва да се преценява ситуацията в държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл. 9, ал. 1 ЗУБ е датата, когато Съдът се произнася по случая. В тази връзка, съдът изцяло споделя изводите на административния орган, изложени във връзка с представената с административната преписка Справка на Дирекция „Международна дейност“, ДАБ-МС.

При преценка относно ситуацията в страната на произход на оспорвания (А.), е видно, че в страната има конфликт, но същият не може да се причисли като въоръжен конфликт и безогледно насилие. При установените от фактическа страна обстоятелства, свързани с бежанската история на лицето и ситуацията в А. към настоящия момент, Съдът намира, че е правилен изводът на ответника, че липсват основания за предоставяне на хуманитарен статут. Решението на административния орган е правилно и в тази част. Цялата информация, която се съдържа в делото относно ситуацията в А., изложената бежанска история, протокола от проведеното интервю и писмените доказателства, събрани в хода на административното производство, не дават основание да се приеме, че представлява тежка или лична заплаха за живота и здравето му. Не са установени намеси в личната сфера на лицето, вследствие на безогледно насилие, породено от въоръжен конфликт, което да даде основание за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.

Отделно следва да се има предвид и становището на ДАНС, съгласно което жалбоподателят представлява заплаха за националната сигурност на Република България. Преценката дали търсещият закрила представлява заплаха за националната сигурност е изцяло в правомощията и компетентността на ДАНС и нейното становище е задължително и обвързващо ДАБ при МС в производството по предоставяне на международна закрила. Чл. 12, ал. 1, т. 6 и чл. 12, ал. 2, т. 4 от ЗУБ по отношение на основанията да се откаже статут на бежанец и хуманитарен статут, предвиждат, че е достатъчно да има сериозни основания да се предполага, че лицето представлява заплаха за националната сигурност.

С оглед на тези констатации, жалбата се прецени от съда като неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран, Административен съд София – град, I-во отделение, 18-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Х. О., [дата на раждане] , гражданин на А., с ЛНЧ [ЕГН], против Решение № 18043/24.11.2023 г. на председателя на ДАБ при МС, с което е постановен отказ да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването, пред

Върховен административен съд.

СЪДИЯ: